թար խանն ընդ նմա և իբրև խմբեցան ի պատերազմ, տեսեալ Քիմիանուշին զզօրսն Թաթարաց՝ թուլացաւ անձն նորա և յետս փախեաւ, զոր տեսեալ Տաճկաց՝ հասեալ նմա և սպանին և սուր եղեալ ի վերայ Մաճարաց անխնայաբար կոտորեցին զնոսա և գերի վարեցին զբնակիչս գաւառին ոչ պակաս քան զանցեալ ամին, զոր արարին աւար և կոտորած։ Եւ ասացին՝ ի բերդ առեալ ի Նոցանէ, որ մուտն էր Ցուլիսի։

Որ և ի հնգին Եշի[1]) հողմ ելանէր, և զայեխ մի ի գնալն Ղուրշունլի կոչեցեալ մաղազայ՝ ընկղմէր ի ծով և արս Գ տաճիկ ծովահեղձ լինէր։

Եւ այգուցն (6 Ց՝–ԼԷ՝) ևս հայ ոմն անկեալ ի ծով նաւակէն և մեռեալ ի խորս։

Իսկ ի հասանել ԺԴ–ի Ցուլիսի Շաբաթի աւուր(*) եղև կրակն մեծ ի Ստամպօլ. բարով չէր եղեր։

Շաբաթի աւուր եկեալ Շապան աղա Ղափուճուլար քէհասի յէտրէնու և եկն եմուտ ի պաղատ արքունի և եբեր խէթիշէրիֆ յարքայէ, և կոչեալ ի ներքս ի պաղատ զՏապաղ կոչեցեալ Մէհէմէտ փաշա և խեղդամահ արար։ Պատճառ ասացին՝ թէ կին նորին արգ գրէ առ արքայ թէ Այսքան տեղեաւ և այսքան կործանեցաւ քաղաքդ, և տէր ոչ գոյ զի պահէին. վասն որոյ նախանձեալ վէզիրին զայն արար, քանզի և յաւուրն այնմիկ Տապաղն բաղումս տանջեցաւ ի վերայ հրոյն ի տեղիս տեղիս։ Այլ և մաղուլ արարին զՍուլէյման փաշա և եդին զայմախամ զԻւսուֆ փաշա, որ երբեմն կին ունէր զսուլթան զօճա Քէնանին։ Լուլինէր այսու եթէ յամենայն տեղիս հրակիզէին՝ ի Պոլին Անդրիանու, ի Պէլէս Պէլիկրատու և ի Սելանիկ

1) Դշի.

(*) Լուս. կրակն է։